

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002923 14 Кж 4
Бања Лука, 25.9.2014. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Мире Мачкић, у кривичном предмету против оптуженог М.М., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца из Добоја и браниоца оптуженог, адвоката Р.С. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002923 14 К од 03.7.2014. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, донио је дана 25.9.2014. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца из Добоја и браниоца оптуженог М.М., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002923 14 К од 03.7.2014. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 002923 14 К од 03.7.2014. године, оглашен је кривим оптужени М.М., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казна затвора у трајању од 3 (три) године, у коју је, на основу члана 44. став 1. КЗ РС, урачунато вријеме проведено у притвору од 14.02.2014. године, па надаље. На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је ослобођен обавезе да накнади трошкове кривичног поступка, који су пали на терет буџетских средстава. На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећена И.М., са имовинскоправним захтјевом, упућена је на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац из Добоја и бранилац оптуженог, адвокат Р.С. из Д.

Окружни тужилац из Добоја је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем временском трајању.

Бранилац оптуженог је жалбу изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи одговорности или преиначи и изрекне блажа кривична санкција или та пресуда укине.

У одговору на жалбу, у смислу одредбе члана 316. ЗКП РС, бранилац оптуженог је предложио да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

У сједници вијећа, републички тужилац је изложио жалбу окружног тужиоца из Добоја, те подржао приговоре и приједлог из те жалбе. Предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије, као неоснована. Бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу, остајући код изнесених приговора и приједлога, које је оптужени у цјелости подржао.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, у прилог тврдњи да је одбијањем доказних приједлога одбране, повријеђено право на одбрану и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Наиме, у складу са овлашћењима из одредбе члана 278. став 2 ЗКП РС, одбијени су наведени доказни приједлози одбране за саслушање свједока В.М., оца оптуженог и оштећене, као и приједлог да се од Центра за ... Д., прибави социјална карта за цијелу породицу. О разлозима који су руководили суд за овакву одлуку, у побијаној пресуди (страна 16), дато је образложење, из кога произилази да је, први доказни приједлог одбијен јер се свједок налази на раду у иностранству, и по тврдњама одбране не може доћи двије године, а други, јер су вјештаци Љ.С. и др В.К. (при изради налаза и мишљења у погледу душевног стања и здравља оптуженог) имали увида у породично стање и односе у породици оптуженог и оштећене.

Ради тога је ваљаност датог образложења за одбијање наведених доказних приједлога одбране, овај суд испитао у оквиру жалбеног основа погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Без основа су и аргументи из ове жалбе о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, у образложењу жалбе, садржана је само тврдња да је побијана пресуда заснова на незаконитом доказу (СМС порукама), али није конкретизовано у чему се та повреда манифестује.

Надаље, приговорима изнесеним у жалби браниоца оптуженог, не може се довести у сумњу потпуност и правилност чињеничне основе побијане пресуде и закључак да је оптужени починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, на начин како је то описано у изреци побијане пресуде.

Такав закључак је резултат правилне оцјене доказа, управо на начин како то захтијева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и то оцјене сваког доказа оптужбе и одбране појединачно и у њиховој међусобној повезаности.

Вјеродостојност исказа оштећене (сестре оптуженог), и ваљаност разлога датих у побијаној пресуде за прихватање њеног исказа, не може се оспорити жалбеним приговорима, јер је тај исказ доследан и увјерљив. Описала је начин, вријеме и околности у којима је оптужени, у њиховој породичној кући, када родитељи нису били присутни, предузимао конкретне полне радње, на начин да је додиривао њене примарне полне органе.

Правилно је првостепени суд исказ оштећене, са аспекта садржаја, довео у везу са исказима свједока Перке Петровић, Мире Васић и Младенке Пијуновић. Код чињенице да ови свједоци сагласно потврђују да је код њих, као комшија, критичне прилике дотрчала оштећена, узнемирана и уплакана, тврдећи да је напао оптужени, нема сумње у правилност оцјене карактера „тог напада“ и правилност закључка из побијане пресуде да је исти био усмјерен на полни интегритет оштећене. Ради тога су без основа жалбени приговори браниоца оптуженог у прилог тврдњи да је тај напад имао карактер „обичне свађе између“ оптуженог и оштећене, као брата и сестре и да је у погледу ове одлучне чињенице изведен погрешан закључак у побијаној пресуди. Ово посебно када се наведени искази доведу у везу са исказом свједока В.С., сестре оптуженог и оштећене, која, износећи тежину породичне ситуације потврђује да је имала „непријатна искуства са оцем али и братом“, појашњава околности у којима је оптужени и према њој предузимао полне радње (додиривао по грудима и полном органу).

Надаље, правилност у оцјени вјеродостојности исказа оштећене, потврђена је исказом свједока Д.Р., која је, као психолог запослена у БХ И. Ж., гдје је ангажована на психолошкој процјени и савјетовању, код које је оштећена тражила помоћ, и пружена јој је, у виду психотерапеутског третмана. У вези са исказом овог свједока, у жалби браниоца оптуженог, са основом се указује да она није имала својство вјештака и да се није могла изјашњавати на оклоности психолошке структуре личности оштећене (да ли се оштећеној може вјеровати). Међутим, оцјену вјеродостојности исказа оштећене, првостепени суд није засновао искључиво на исказу овог свједока, већ свједока П.П., М.В., М.П. и В.С., тако да се законитост и правилност побијане пресуде и у овом дијелу не може довести у сумњу.

Имајући у виду наведено, и по оцјени овог суда, сви спроведени докази представљају ваљану основу за закључак да је оптужени починио радње чињенично описане у изреци побијане пресуде. Саслушањем свједока В.М., оца оптуженог и оштећене, и прибављањем од Центра за ... Д., социјалне карте за цијелу породицу, не би се дошло до другачијих закључака, од оних до којих је дошао првостепени суд на основу прихваћених и спроведених доказа.

Ради тога су правилно, у смислу одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, одбијени наведени доказни приједлози одбране.

На потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, правилно је примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог из изреке побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о казни, налазећи да нису основани жалбени приговори тужиоца и браниоца оптуженог, којима се оспорава правилност и законитост побијане пресуде и у овом дијелу.

У поступку одмјеравања казне, првостепени суд је правилно утврдио и дао правилан значај свим олакшавајућим и отежавајућим околностима, које су од утицаја за висину казне, прописаних у одредби члана 37. став 1. КЗ РС. О свим тим околностима су дати детаљно и ваљано образложени разлози у њиховој међусобној оцјени и повезаности, дакле, и са аспекта индивидуализације казне.

Цијенећи законом запријећену казну за кривично дјело полно насиљу над дјететом из члана 195. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС (казна затвора од 3 до 15 година), за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом, овај суд налази да је казна затвора у трајању од 3 (три) године, као најмања мјера казне, потребна и довољна мјера за остварење сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС, првенствено када се цијени протек времена од извршења дјела (10 година), интензитет и облик полног искориштавања (додиривање полних органа), те животна доб оптуженог, који је у вријеме извршења дјела, имао 19 година.

Из наведених разлога и примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић